

Rokodelci.

4. Sodar.

Duhovi-čakajo zakleti
Težkó na gori tam,
Želijo si z goré oteti,
V zaveten, varen hram.
Vaš dom, duhovi, ni prostoren,
Ni z zlatom okrašen,
A vendar svetu blagotvoren
Tako ni grad noben.
Vi nosite le mir in srečo
Mej množico trpečo,
Vi berete le trnje z rož,
Če kaže pot vam moder mož.
Mlad mož v tovarnici vzdihuje,
Rokà mu trudna omaguje,
Ječí trpin kot v zadnjem boji,
Krog njega ropotajo stroji:
„Dobrotni, moč mi prejšnjo vrni,
Če ne, naj grob me vzame črni,
Naj dan mi več ne vzide zlati!
Doma ležé mi bolna mati,
Težkó že čakajo noči,
Da v sobo se odpró dveri
In sin zakuri v peči hladni,
Prinese kruha revi gladni . . .“
Duhovi vinski priletijo,

Slabost, obup mu prepodijo,
Pojoč za delo mož zagradi,
Trpljenje, revščino pozabi,
Kako ga mati bo vesela,
Ko drevi se povrne z dela!

— — — — —
Berač sedi pri mizi,
Pri njem bogatec blizi.
„Fej!“ bogataš prosjaku kliče,
Psujoč od njega se odmiče.
Kako umakne vsa razlika
Duhovom vinskim se takoj!
Bogatec bližje se primika,
Beraču kliče: „Bratec moj!“

— — — — —
O koliko sovraštva,
Trpečega beraštva
Mej ljudstvom še na svetu vlada.
Po sodu kládivo mi pada,
Duhovom vinskim dom gradi.
Duhovom vinskim dom gradi.
Trpljenja ni, sovraštva ni,
Kjer vinski so doma duhovi.
Cvetó tam srečni, mirni dnovi,
Kjer moder mož odpira sod,
Duhovom vinskim kaže pot.

St. pl. Orlovič.

Vrani in sokol.

(Basen.)

Prepirali sta se dve vrani. Prva je rekla drugi:
»Ti si bolj črna, nego jaz«; druga pa jo zavrne:
»Ni res, sestrica, ti si mnogo bolj črna, nego jaz in vse druge najine tovarišice.«

Dolgo, dolgo se vrani kavsata in prepirata in nobena noče odjenjati. Naposled zapazita sokola, ki jima je nad glavama krožil po zraku. Tega pokličeta, da bi jima razsodil prepir.

Sokol prileti in sede na bližnje drevo.

»Bratec sokol, razsodi ti nama, katera naju je bolj črna«, hitita sedaj obe hkrati, »dolgo časa se že zaman prepirava o tej stvari.«

»Čakajta, da pridem bližje; od tukaj vaju preslabo vidim«, dé jima premeteni sokol in prileti bližje.

Vrani, nič hudega sluteči, ga mirno počakata. Poklicani razsodnik — ju sodi brez zaslišanja in pravi zasmehljivo: »Obe sta jednako črni, in obe morata poginiti«, ter tudi sodbo takoj izvrši: s krepkimi kremplji ju zagradi, zadavi in razmesari.

Lucijan.

Jesenski ples.

Do cesti rajajo vetrovi,
Piskaje čez polje leté,
To ni predpustni ples norčavi,
Tako jesen po zemlji gré . .

Strahu cvetica obledeva,
Na vejah listje trepetá,
Vesela ptica v zraku sluti,
Da tožna zima bo prišla.

Z vetrovi listje bo plesalo
In vrtnice razsuti cvet —
Oh, to je divji ples jesenski,
Ki čez polje drvi jo spet!

Fanica Vovkova.

LISTJE IN CVETJE.

Iz mojega spisovnika.

(Priobčil Ant. Maier.)

6. Herbart Turjaški.

Poleg trga Turjak stoji grad, ki je lastnina Turjaških grofov. V tem gradu je živel pred več ko tristo leti Herbart Turjaški. Bil je hraber junak in branitelj naše domovine. Nekdaj je šel s svojimi vojaki v boj zoper Turka. Turška vojska je štela mnogo tisoč môž. Ti obstopijo Herbarta in peščico njegovih vojakov. Srdit boj se vname. Neki Turek pa odseka Herbartu glavo. Paša jo dá podmašiti ter jo pošlje turškemu sultanu. Turjačani so glavo junaškega Herbarta kupili za mnogo denarja od sultana. Hrani se še dandanes v Turjaškem gradu.

Kdo vé:

26. Zakaj se rastline vedno zasukavajo proti luči?

27. Zakaj tako močno poka kostanj, bob itd., če se začne peči v žrjavici ali drugi pekočini?
28. Zakaj premnogi ne spolnjujejo svojih dobrih sklepov?

Uganka.

Trda sem od zunaj,
Znotraj mehka bolj,
Polna kljuk in kljukic,
Črt in pik sem zgolj.
Kdor z menoj občuje,
Prav mu pride to:
Dar premnogi hranim
Za srcé, glavo!

—n—

(Odgonetka uganke v prihodnjem listu.)

Nove knjige in listi.

Knjižnica za mladino izdaje A. Gabršček:
XV. snopič: Zeleni listi. Kratke povesti za otroke, stare šest do deset let. Po Francu